

Osobistą poezję Rumla kształtują bowiem przede wszystkim doświadczenia samotności i melancholii. Melancholię jako szczególną dominantę liryki poety można oczywiście wiązać z realiami i okolicznościami towarzyszącymi jego biografii. W tym znaczeniu tak wyraźnie obecne w wierszach Rumla przecucie śmierci – przypominające podobne zapisy w poezji Józefa Czechowicza czy późniejszych poetów wojny i okupacji – racjonalizują i tłumaczą uwarunkowania historyczne. Ale melancholiczne doświadczenie samotności i śmierci jest równocześnie jakby niezależne od tych uwarunkowań. Ból istnienia wyraził się bowiem bardzo wcześnie – już w młodzieńczych utworach Rumla, takich jak wyraźnie inspirowany poezją Juliana Tuwima wiersz Pole:

*Wystarczy mi świerszcz w koniczynie,
koncertujący pod liściem
i te badyle niczyje
w niebo sterczące kiścią.
[...]*

Bardzo trudno jest poecie, zwłaszcza początkującemu, być dla siebie surowym krytykiem. I dlatego dojrzałość poetycka i świadomość warsztatowa ujawniają się w paru gimnazjalnych wierszach doprawdy zastanawiają. Na przykład w Polu z listopada 1934 roku. Jest to liryka* bezpośrednia, osobista, wyznanie „ja” lirycznego. Na temat smutku. Chwilowego, tylko „dzisiaj”, czy egzystencjalnego, kiedy człowiek stając twarzą w twarz ze sobą widzi, że nie jest „mądry i ludzki”, że jest jak „te badyle niczyje”? A może obu – nie wiadomo. Remedium na taki stan duszy to natura, którą się chłonie wzrokiem, słuchem i dotykiem i z którą szuka się zjednoczenia. To taki prosty piękny wiersz, że strach o nim mówić, żeby nie zabić poezji.

Pole napisał dziewiętnastolatek. Skąd wziął aż taką oszczędność w słowach i taką syntezę? A jednak niczego tu nie brakuje, obraz poetycki stanowi skończoną całość.

Jeszcze tylko napomknę o wyrafinowaniu i dojrzałości rymów w wierszu Rumla – niedokładnych, asonansów i konsonansów – bo pochodzą z wysokiego poetyckiego „piętra”.

*Liryka – jeden z trzech rodzajów literackich, obok dramatu i epiki. Obejmuje utwory, których głównym przedmiotem przedstawienia są przeżycia wewnętrzne, przekazywane za pośrednictwem wypowiedzi monologicznej, odznaczającej się subiektywizmem, podporządkowanej funkcji ekspresywnej oraz funkcji poetyckiej języka